NEAPIBRĖŽTO LAIKO PERIODINIS LEIDINYS. KAINA SUTARTINĖ.
33 LAPKRITIS '10
AŇDAI - DABARTINĖS LIETUVIŲ KALBOS ŽODYNAS - ANĄDIEN,
ANĄSYK: A. SMARKIAI LIJO
(ŽVAIGŽDĖMIS...)

Redaktorių žodis

Paskutinis žodis. Atrodytų, per metus turėjome tapti profesionalėmis, galinčiomis per porą minučių jį sukurpti. Bet taip nėra, klaviatūros mygtukai spaudosi vis dar taip pat sunkiai. O šalia šąla n–tasis puodelis arbatos. Ir ne todėl, kad nėrą ką pasakyti, tiesiog – sunku nuspręsti, kuo verta iš tų žodžių ir jausmų gausybės pasidalinti su jumis. Visų pirma, labai norime padėkoti visiems, kurie rašė. Patikėkite – labai smagu atsidaryti ANDŲ el. paštą ir rasti tokį laišką: “Sveiki, aš norėčiau parašyti Andams...”. Taip pat labai ačiū tiems, kurie skaitė, kritikavo ar gyrė. Nes nieko nėra baisiau, kaip mintis, jog dirbi niekam, kad niekam nereikia tavo pastangų. Todėl tas pagyrimo žodis, tas sakinys, kurį pasako atsitiktinis licėjuje sutiktas žmogus – jis yra neįkainojamas. O kritika... Tai subtilus dalykas, todėl ir sunku ją priimti nesupykstant. Tačiau be jos neįmanoma pažanga arba nuomonių įvairovė, kurią licėjuje bandome puoselėti.

Žinote, kas dar malonu? Žmonės koridoriuje, kurie klausinėja „Kada bus kitas numeris?“ Taip, pasaulis nesugriūtų, jei tas kitas numeris ir neišeitų... Bet mes čia buvome tam, kad galėtume atsakyti į tą klausimą ne „niekada“. Nes dirbome ne dėl puikaus įrašo “Personal statement”, “Motivationsbrief” ar dar kažkur. O dėl... Dėl to, kad taip reikėjo. Nes tikėjome, jog licėjui reikia mūsų darbo. Stengėmės, naktimis nemiegojome, paskui žmones koridoriais lakstėme klausdamos “Tai ar parašysi? O gal gali parašyti šiąnakt? Rimtai, labai reikia...”. Kažkas ir išėjo. Nes jeigu tikrai stengiesi, tai tiesiog negali nepavykti. O dabar, kai jau taip prisirišom prie ANDŲ, kai pagaliau išmokome spręsti problemas kaip: „Taaaaaaaip, liko 5h miego, rytoj kontrolinis, o aš užmiršau, jog reikia iliustracijų“, laikas perduoti juos į naujas rankas. Bet mes jau savo dalį įdėjom – laikas leisti ir kitiems. Naujiems, kupiniems šviežių idėjų ir energijos jas realizuoti. Tad sakome sudie ir dėkojame visiems jums, už tai, kad buvote tuos metus kartu.

Akvilė ir Augustina

2 Redaktorių žodis
3 Redakcija
4 Tik kartą per metus, ir taip gerai...
5 Man atranka į olimpiadą...
7 Penktadienio nakties karštinė
8 Prezidento atsisveikinimo žodis
9 Tik vienas iš keturių. Kuris?
12 Nauji potyriai ENYA
13 Nuotaikinga vasara Belefielde
16 Pasiteisinęs planas B
19 Frankofoniška pasaka
20 Ekspertai
21 Perliukai
22 Kūryba

Redaktorės: Augustina Gabrilavičiūtė (IV a), Akvilė Milkevičiūtė (IV d).

Techninis redaktorius: Giedrius Žebrauskas (TB1).

Autoriai: Paulė Tulevičiūtė (I c), Gabrielė Krupovič (II d), Kamilė Mineikytė (III a), Radvilė Daukšytė (TB1), Eglė Butkevičiūtė (TB1), Augustina Gabrilavičiūtė (IV a), Gytis Radzevičius (IV c), Akvilė Milkeviciūtė (IV d), Guoda Bodrijūtė (TB2), Giedrė Balsevičiūtė (TB2).

Kviestinė autorė: Monika Nverauskaitė (XVII karta).

Viršelio autorė: Austė Parulytė (III a).

Nuotraukos: Dariaus Buinausko, Augustinos Gabrilavičiūtės, Akvilės Milkevičiūtės, straipsnių herojų.

Padedanti mokytoja: Asta Karaliūtė – Bredelienė.

Dėkojame Urtei (IV b) ir jos tėveliams už pagalbą leidžiant Andus!

Turi idėjų, klausimų, pasiūlymų? Rašyk: andai.licejus@gmail.com

Paulė Tulevičiūtė

Tik kartą per metus, ir taip gerai...

...arba 2010-ųjų metų licėjaus pirmakursių ir TBkų krikštynos.

Niekuo neišsiskiriantis penktadienio rytas. Vilniečiai skuba į darbus, mokyklas, universitetus... Neypatinga, ar ne? Tačiau mums, liceistams, ši diena išskirtinė – krikštynos! Visi nedrąsūs pirmokai ir šviežiai iškepti TBkai rikiuojasi beveik pačiame Vilniaus centre, šalia Vingio parko. Praeiviai smalsiai apžiūri masę skanduojančių jaunuolių, vilkinčių turbūt ne pačius geriausius savo drabužius, kartais pritupiančių ir vaikštančių žąsele. Kiek vyresni už juos, ketvirtokai, atidžiai patikrina, kas atėjo, o kas ne... Galų gale, susirinkę beveik visi (kas negalėjo dėl ligų, kas dėl kitų priežasčių) pajudame gilyn į parką, link upės. Prasideda rytinė dalis.

Nepaisant po visko laukusio bjauraus raumenų skausmo, šios dienos tikrai nepamiršime. Ko vertas vien keliolikos punktų ruožas, kuriame laukė pačios netikėčiausios ir visai nebaisios, kaip dauguma tikėjomės, užduotys: viktorina apie licėjaus gyvenimą, improvizuoto miuziklo/komedijos/tragedijos pagal Harį Poterį kūrimas, klampojimas per purvą (na, šios užduoties metu kilo ir pora incidentų, pvz.,viena mergina pametė batą viduryje tos klampynės). Labai ačiū ketvirtokams, nes jie, kitaip nei kad įprasta kitose mokyklose, nesiekė iš mūsų pasišaipyti ar pavaidinti vyresnių ir protingesnių. Atvirkščiai – galėjome su jais kalbėtis kaip su visiškai lygiais.

Iš tiesų rytinė dalis teturėjo tik vieną minusą – užtrukome žymiai ilgiau negu planavome, atvykę prieš aštuonias ryto, išėjome tik pusę trijų popiet. Nebuvo aišku, ar ištversime ir vakarinę dalį...

Ir šios baimės nepasitvirtino. Užtat vienas vakarinės dalies akcentas buvo neplanuotas, tačiau kaip per TIKRAS krikštynas...Vos sustojus vidiniame mokyklos kiemelyje,pasipylė lietus. Skėčių buvo tikrai per mažai tokiam būriui, tad dauguma kiaurai peršlapome.

Tačiau oras nuotaikos anaiptol nesugadino ir mėgavomės puikiais reginiais.Ko vertas vien ketvirtokų sirtakis,kurio pakartojimą kartu šoko visi pirmakursiai ir TB1 mokiniai... Ar bendras šokis. Iki šiol ausyse tebeskamba „Matematika mama, tėvas yra fizika...“, o tas nuoširdus dešinės rankos iškėlimas pačioje šokio pabaigoje... Mums buvo smagu dalyvauti tokiose šauniose krikštynose ir mes tikimės, kad turėsime dar ne vieną tokį puikų renginį. O kol neišblėso krikštynų įspūdžiai, pakalbinau vieną kitą pirmakursį, kad papasakotų: TAI KAIP TOS KRIKŠTYNOS?

„Trūksta žodžių apsakyti šiam nuostabiam renginiui. Kiekviena užduotis, kiekviena smulkmena buvo paruošta iš širdies, ketvirtokai pasistengė šią dieną mums padaryti įsimintiną ir, aišku, jiems pavyko. Išties, kūrybiškumo ir jaunatviškumo nestokojantys vadai iškankino mus fiziškai, tačiau suteikė begalę malonių ir linksmų prisiminimų, kurie išliks amžinai“ – ***Eidvilė, 1a.***

„Labai patiko rytinė dalis, tiesa, galėjo būti bet keliais punktais trumpesnė, nes labai prailgo.Vakarinė buvo dar geresnė nes pamatėme visus pasirodymus. Tiesa, buvo problemų su garsu, bet jau tiek to...“ – ***Martynas, 1a***

„Buvom nuteikti, jog kentėsim daug labiau. Pasisekė su audra, kuri buvo vakare, nes be jos krikštynos nebūtų buvusios įsimintinos..“ – ***Tomas, 1c.***

„Patiko rytinė dalis: įdomios užduotys padėjo susibendrauti su klase.“ – ***Augustinas, 1d.***

Eglė Butkevičiūtė

Man atranka į olimpiadą

...arba ką TB1 galvojo artėjant krikštynoms

Vanduo? Purvas? Miltai, kečupas, blynai? (sako, kad draudžiama...) Tradicinis bandymas užvaikyti fuksus negyvai? ANDAI pabandė išsiaiškinti, ko naujieji, šviežieji TB1 mokinukai tikėjosi iš krikštynų ir ar viltys buvo pateisintos.

Algis

– Koks tavo požiūris į krikštynas?

– Manau, kad krikštynos yra įdomus dalykas. Senbuviai šaiposi iš naujokų, gal kartais dar ir įdomu būna. Nei gerai, nei blogai – priklauso nuo mokyklos.

– Ko iš jų tikiesi, lauki?

– Tikiuosi, kad bus bent kiek įdomu. (Juokiasi.)

– O kaip manai, kam bus panaudoti tie 5 l dyzelinio kuro?

– 12–okai sau pasiims. 100% (Vėl juokiasi)

–O kam, kaip manai?

– Čia “bajeris”. “Organizatoriai” žino, kad naujokai nieko nesupranta ir atsineš viską, ką jie lieps. (Šypsosi)

– O ką pats veiktum su kuru, jei būtum krikštytojas?

– Į savo mašiną...

Jekaterina

– Koks tavo požiūris į krikštynas?

– Nemanau, kad reikalinga... Jeigu kas nori, mano, kad reikalinga, tam turbūt ir reikia...

–O ko iš jų tikiesi ar lauki?

– Neisiu, man aranka į olimpiadą... (Šypsosi)

Jana

– Ką manai apie krikštynas?

– Manau, tai – linksma tradicija, kai organizatoriai lazdos neperlenkia...

– O kas šiuo atveju būtų lazdos perlenkimas?

– Emm... kai žarnom apmėto ir paskui į viešąjį transportą žmonių dėl to neįleidžia (juokiasi), priverčia valgyt kažką žalingo sveikatai, neatsižvelgia į kieno nors sveikatos sutrikimus duodami užduotis... Visaip būna.

– O ko tu tikiesi iš šių krikštynų?

– Kad labiau pasijusiu kaip bendruomenės dalis, pagaliau susipažinsiu su visa klase ir t.t.

– O ko lauki iš organizatorių?

– Humaniškumo, kad krikštynos būtų linksmas, įdomus, įsimintinas renginys, o ne kankynė.

– O kaip manai, kam bus panaudotas dyzelinis kuras?

– Hmm... neturiu gerų idėjų, bet kadangi mūsų lyg ir negalima degint, tai, matyt, arba apipils, arba koks

dvyliktokas pasiims ir panaudos pagal paskirtį...

– O kam tu pati jį panaudotum?

– Įpilčiau į kokią transporto priemonę su dyzeliniu varikliu, ir, deja, ko gero, asmeniniams tikslams (juokiasi). Tiesiog neįsivaizduoju, kaip dar galima panaudot.

– O ką paliktum veikti Tbkams arba kitiems krikštijamiesiems?

– Po to, kai išvažiuočiau pasivažinėt įsipylus nemokamo kuro?

Aistė

– Ar (kaip) tau patiko šios krikštynos?

– Man labai patiko, nors buvo fiziškai gana sunkios, ir galėjo rytinė dalis būti šiek tiek trumpesnė, nes pasirodė gana užtęsta. Bet buvo smagu

– O ko šiaip tikėjaisi eidama į krikštynas?

– Maniau, kad bus daug klausimų, kurie atskleis šiaip bendras žinias, ir kad bus daugiau orientacinių užduočių, nes dabar, praktiškai kur mums reikėjo eiti, parodė TB2. Visai smagu buvo, kad buvo keletas užduočių, tokių truputį nemalonių, kaip kad tas maisto ragavimas, nes labiau jautėsi krikštynų kančių keliai.

(juokiasi)

– O ar pateisino jos lūkesčius?

– Taip, tikrai pateisino, buvo įdomios ir smagios, tik, kaip jau sakiau, galėjo rytinė dalis būti šiek tiek trumpesnė.

– O kokie įspūdžiai, kas patiko labiausiai?

– Labiausiai patiko mūsų šūkis ir tada visų skanduotė, o iš užduočių gal tas landžiojimas tarp virvių surištomis su savo pora kojomis...

– O kaip tau pati krikštynų, kaip mokyklinio įvykio, svarba ir idėja?

– Manau, kad krikštynos tikrai būtinos, nes kaip kitaip nuliai taps fuksais (juokiasi). Ir šiaip labai graži tradicija, visi naujokai turi šventę ir po jos jau pasijaučia licėjistais. Toks simbolinis įšventinimas

– O jei anksčiau dalyvavai krikštynose, ar galėtum jas palyginti su šiomis?

– Dalyvavau, kai buvau pirmame kurse, tada pirmą kartą mane krikštijo mokykla, toks krikštynos vyko senamiestyje, ten daug buvo bendro išprusimo klausimų ir nedaug fizinių užduočių, todėl šios krikštynos man patiko labiau, nes jos buvo aktyvesnės, daugiau sportinės veiklos. Ir dar vandeniu laistė.

– O kaip manei iš pradžių: kam šioms krikštynoms galėjo reikėti dyzelinio kuro?

– Galvojau, kad ketvirtokams reikia kuro į jų mašinas, tai jie taip sugalvojo nemokamai jo gauti (juokiasi). Tarsi kyšis jiems, kaip ir pyragai.

Žygimantas

– Kaip tau patiko krikštynos?

– Patiko tik tuo, kad suvienijo klasę, o šiaip tai kaip gali patikt per tešlas braidžiot, kai ant tavęs vandenį purškia?

– O kuri dalis ar užduotis labiausiai patiko? Ar labiausiai panaši į vienijančią?

– Labiausiai vienijanti tai buvo užduotis, kur reikėjo pasirinkt tarp manęs ir žuvies.

– O ar patiko ši užduotis? kaip idėja..?

Iš viso, ką manai apie pačių krikštynų apskritai idėją, nebūtinai licėjuje...

– Visai normali. Negaliu jos peikti, idėja gera, sakyčiau. Krikštynų idėja – nežinau, gal ir nėra reikalingos jos, bet, kad kažkas blogo, tai irgi nesakyčiau. Greit užsimiršo. Jeigu žiauresnės negu licėjuje – galima pašvelninti.

– O ar šios krikštynos pateisino tavo lūkesčius?

– Taip.

– O kaip manei iš pradžių: kam būtų reikėję dyzelinio kuro?

– Aš maniau, kad jo niekam nereiks, maniau, kad kažkam trūksta dyzelio ir pamanė, kad mes atnešim. Na, dar yra idėja, kad padegt mus norėjo, bet ją atmetu. (Juokiasi)

Kamilė Mineikytė

Penktadienio nakties karštinė a.k.a. Šokių maratonas

Sveiki. Pasakojame tiems, kas žavų penktadienio vakarą patingėjo atsiplėšti nuo minkštų sofų, tiems, kurie per klaidą pataikė į ne tą pastatą, ir tiems, kurie tiesiog pamiršo, kur esą ir kur yra kelias į licėjų. Taigi, minėtąjį spalio 15-tosios vakarą, rudenėjančiame Vilniuje, vienoje mokykloje, vadinamoje licėjumi, vyko neįprastas reiškinys - visą pasaulį apėmusios šokių karštligės apraiška. Net reti svečiai, kaimynai iš Senvagės mokyklos, būtų buvę nustebinti šio užkrato stiprumo. Lauke girdėjosi įvairiausių stilių muzika, matėsi šviesų žybčiojimai ir šokančių žmonių siluetai - tik tiek tebuvo galima išvysti per salės langus. Bet kas gi vyko už mokyklos durų?

Jau nuo pat pamokų pabaigos salėje girdėjosi pavienių melodijų bei pasiruošimo garsai. Nors net nosies nebūtum galėjęs ten įkišti ir pamatyti procesą, visiems buvo gerai žinoma, kas triūsia ir rūpinasi ateinančio vakaro sklandumu. Tad sakome labai ačiū Karolinai, kuri jau antrus metus (pernai sumaniusi šį renginį, šiemet vėl jo ėmėsi) organizuoja renginį, taip pat dėkojame ketvirtakursiams, kurie, apsiginklavę žavesiu bei lanksčiais liežuviais, tą vakarą iš kiauto ištraukė ir bent vieną raumenėlį pagal ritmą pajudinti privertė visus maratono dalyvius.

Po žavingo ir tikrai visus nustebinusio atidarymo šokio, į rampos šviesą įžengti teko ir to vakaro dalyviams. Licėjaus jaunimo, pirmokų ir antrokų, pasirodymai žavėjo mus ne tik spinduliuojančia energija, šmaikštumu bei judrumu, bet ir šokančiųjų skaičiumi, o labiausiai nustebino, kad didžioji dalis šokančiųjų buvo stipriosios lyties atstovai. Tad, mielosios, leiskite paklausti, kaip gi jūs treniravote ir ugdėte savo vaikinus, kurie, nors jaunučiai, bet šitaip ir toliau prižiūrimi, taps stipriais konkurentais vyresniesiems? O kol kas trečio kurso vaikinai savo šmaikšumu, įsijautimu į vaidmenį nustūmę technikos klausimus toli toli, privertė salėje esančias merginas ūžte ūžti.

Pirmajam jauduliui nuslūgus vakaro žvaigždučių laukė rimti išbandymai. Penkios skirtingų stilių vadovės (ekspertės/profesionalės), penki šokiai ir penkios progos įrodyti turint greičiausią reakciją. Dalyviai buvo išbandyti skambant locking‘o, disco, lotynų, pilvo šokio bei hip hop‘o ritmams. Kam sekėsi puikiai, kam kiek praščiau, bet kandžiajai komisijai teko užsimerkti prieš klaidas. Dalyviams teko pajudinti ne tik kūną, bet ir smegenis, bandant atskleisti įvairių stilių savybes improvizuojant pagal nuolatos kintančią muziką.

Po įvairiapusiškų išbandymų, kelių drebėjimo ir gerbiamos komisijos pirminių komentarų, vakaro vedėjai šokio užkratą paskleidė dar plačiau. Šią vasarą visus futbolo gerbėjus suvienijusi ir neformaliu himnu tapusi Shakiros daina šįkart suvienijo salėje susirinkusius šokio gerbėjus. Judesys po judesiuko ir į masinį šokį ir diskoteką įsitraukė visi: tiek dalyviai, tiek žiūrovai, tiek mokytojos, kurios, nors ir paslapčiomis, užėmusios galinį salės sparną įrodė visiems, kad ir mokytojai moka linksmintis. Lenkiam galvas prieš nuostabųjį mokytojų būrelį, kuris savo ištverme ir nuotaikos pakilumu nurungė didžiąją dalį mokinių.

Tą vakarą šokių karštinė savo planus atliko - nominacijos buvo išdalintos, mokiniai prisišoko iki nukritimo ir pasikrovė energijos likusiai savaitei iki atostogų. Prisiminimai apie vakarą, šventai tikiu, kiekvienam liko nuoširdžiai džiugūs. Jei ir buvo liūdnų veidų vakaro pradžioje, šokio smagumas tuoj pat išsklaidė neigiamas mintis ir leido puikiai atsipalaiduoti bei pamiršti visus ateities darbus. O neatėjusieji, pamiršusieji ar tiesiog pasiklydę mintyse, manau, dar turės progą prisijungti prie jau kasmetine tapusios infekcijos.

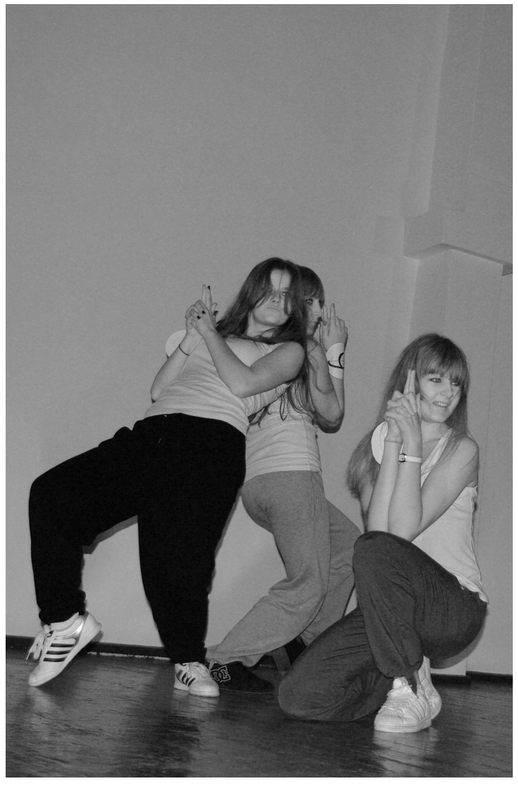

Gytis Radzevičius

Prezidento atsisveikinimo žodis

Automobilių – šimtai, bet jie nejuda, šviesoforai – veikia, bet tvarkos neužtikrina... Pasyvus chaosas – štai tinkamiausias žodis apibūdinti situacijai, kurią galbūt keli jūsų pamena iš pirmojo mano žodžio „Anduose“. Tąsyk rašiau, jog artėjančios Prezidento kadencijos metu tikiuosi, metaforiškai kalbant, užtikrinti efektyvią eismo reguliavimo sistemą. Įdomu, kaip jaučiasi „eismo reguliuotojas“ po metų? Suformulavęs keletą išvadų bei, žinoma, pasenęs. :) Laikas keistis... Bet iš pradžių apie per metus prieitas išvadas.

Automobilių – šimtai, bet jie nejuda, šviesoforai – veikia, bet tvarkos neužtikrina... Pasyvus chaosas – štai tinkamiausias žodis apibūdinti situacijai, kurią galbūt keli jūsų pamena iš pirmojo mano žodžio „Anduose“. Tąsyk rašiau, jog artėjančios Prezidento kadencijos metu tikiuosi, metaforiškai kalbant, užtikrinti efektyvią eismo reguliavimo sistemą. Įdomu, kaip jaučiasi „eismo reguliuotojas“ po metų? Suformulavęs keletą išvadų bei, žinoma, pasenęs. :) Laikas keistis... Bet iš pradžių apie per metus prieitas išvadas.

Visų pirma, jeigu į mokinių savivaldą žiūrėtume kaip į automobilių eismą, tai turėčiau pastebėti, jog jai trūksta vieno paprasto, tačiau esminio dalyko – važiuojančių automobilių. Tiek bendruomenės aktyvumas teikiant siūlymus, tiek jos atsakas į mūsiškius, tiek ir vykdyta apklausa atskleidė vieną paprastą dalyką – daugumai nusispjauti. Tokie prašymai kaip „Pasakyk, ką manai?“ ar „Ar galėtum užpildyti anketą?“ susilaukdavo menko jūsų dėmesio, todėl iniciatyva iš moksleivių pusės man kaskart būdavo it Kalėdos… Deja, pasitaikydavo rečiau nei ši šventė. Manau, reiktų pagaliau suprasti ne tik tai, jog ir licėjus turi problemų, bet ir tai, kad mes patys turime galių jas spręsti. Nerandi, kur išsispausdinti rašinį? Negali papietauti, nes tiesiog nerandi vietos prisėsti? Nematai licėjuje veiklos, be pamokų ir stalo teniso? Miegi per kurio nors dalyko pamokas ir skaičiuodamas milisekundes kiekvieną akimirką svarstai, jog tai gryniausias tavo laiko švaistymas? Netylėk! Dažnas net nesusimąstome, jog užtektų pokalbio su bendraklasiais, auklėtoja ar viešai išreikštos pozicijos. Iš tiesų pernai netgi tyliai sau džiūgavau, jog pagaliau licėjuje pradėjo formuotis nedidelė vieša diskusija, užkliudžiusi tiek licėjaus tradicijų, tiek tarpusavio santykių, tiek ir žodžio laisvės temas. Kad tik daugiau to!

Antrasis dalykas, kuris skiriamas, matyt, labiau naujajai savivaldai – suraskite būdų, kaip liceistams, ypač jaunesniems, įteigti tai, ką rašiau aukščiau. Rugsėjį vykusiame Licėjaus Tarybos posėdyje buvo pasakyta dėmesio verta mintis: visi pokyčiai, kad ir kokie geri jie būtų, bus beprasmiai, jeigu jų nesupras visuomenė. Kitaip tariant, bent iš pradžių siūlyčiau skirti mažiau dėmesio laikrodžių sukinėjimams, o daugiau pokalbiams apie savivaldos reikšmę, prasmę, tikslus. Šalia to norėčiau pasiūlyti ir tai, kas visai neseniai pasirodė esą labai įdomu ir vertinga – įdomių žmonių, savo srities specialistų paskaitas licėjuje. Kadangi patys mokiniai tokius dalykus organizuoja retai, linkiu kaip tik patiems ieškoti įdomių žmonių, rasti, prisikalbinti ir pasikviesti.

Galėčiau dar rašyti ir rašyti (ak, kad rašant interpretaciją šitaip...), bet juk kalbėtis kur kas įdomiau? Kaip ir Ugnė pernai, beveik atsisveikindamas patikinu, jog esu visuomet atviras pokalbiui. Tad beliko du neatlikti darbai... Pirmasis – tai padėkoti visiems, kurie dirbo kartu: Rugilei, Rūtai, Lukui, Ugnei, Rapolui, Alvitai, Seniūnams, Mokytojams, Administracijai ir visiems Jums, peikusiems ar gyrusiems mūsų darbą ir juo labiau prie jo prisijungusiems! Ačiū Jums. Ir antrasis – palinkėjus sėkmės būsimajam Prezidentui ar Prezidentei pasitraukti. Tai jau visai netrukus.

Akvilė Milkevičiūtė

Tik vienas iš keturių. Kuris?

Kas vyksta kiekvieną rudenį? Na, moksleiviai ir vėl keliauja į mokyklą, subjūra orai, krenta lapai, palengva kiekvienas įsisuka į savo rutiną. Bet licėjuje ruduo – naujos saivaldos rinkimų metas. Šiemet yra šokių tokių naujovių – po statuto pataisų senatoriai bus renkami tiesiogiai, kartu su prezidentu. Na, bet rinkimai tik (o gal jau?) lapkričio 5 d., taigi dabar laikas pristatyti kandidatus į licėjaus mokinių savivaldos prezidentus.

Visiems kandidatams uždavėme po šešis klausimus:
1.Atsakyk nuoširdžiai : ar tikrai taip jau trūksta veiklos, kad prireikė prisiimti tokią atsakomybę?
2.Ką labiausiai nori pakeisti licėjuje, tapęs jo prezidentu? Trumpai parašyk, kaip tai padarytum.
3.Įvardink vieną savo savybę, kuri trukdytų tau tinkamai eiti prezidento/prezidentės pareigas.
4.Dešimčia žodžių apibūdink save.
5.Kas buvo gerai ir kas blogai per praėjusią prezidento kadenciją?
6.Ar turi rinkimų šūkį?

Povilas Barasa, III a:

1. Veiklos tikrai netrūksta, tačiau mane žavi organizacinis darbas. Man patinka matyti bendraminčius, dirbančius dėl vieno tikslo ir pačiam skatinti kitus griebtis savo idėjų, kartais gal kiek keistų. Man patinka suteikti tą pradinį impulsą. Tą ir noriu daryti būdamas prezidentu – priversti visuomenę veikti kaip variklį, o ne kaip atskirus varžtelius, stūmoklius ir veržles.

2. Mano pagrindinė idėja – sukurti stiprią debatų organizaciją. Tik diskutuodami (kartais su savimi) pažvelgiame į savo poziciją iš kito kampo, stipriname arba keičiame savo nuomonę. Tik taip tobulėjame kaip visuomenė. Sukurti tokią organizaciją nebūtų sunku – jau turiu keletą bendraminčių, reikia tik platinti šią idėją, nuspręsti dėl laiko, temos ir pan.

3. Labai dažnai turiu idėjų, kurios taip ir neiškeliauja iš mano galvos ir nepamato dienos šviesos. Retai turiu idėją, kurią įvykdau iki galo, bet jei jau nusprendžiu tai daryti, einu iki galo.

4. Bendraujantis, užsidegęs, nuoširdus, įvairiapusiškas, kūrybingas, nenuilstantis, visada linksmas, norintis padėti.

5. Man trūko prezidento bendravimo su liceistais. Be abejo, jis pasirodydavo renginiuose, bet nejaučiau jo paramos kitiems. Jo pačio kaip ir trūko licėjuje.

6. Šūkis – tik skambūs žodžiai, kurie iš esmės gali nieko nereikšti. Man būtų sunku sudėti savo mintis į vieną trumpą posakį, todėl šūkio ir neturiu.

Augustas Gornatkevičius, II d:

1. Iš tiesų veiklos man tikrai netrūksta, tačiau sakoma, kad kuo daugiau darai, tuo daugiau spėji. O didelės atsakomybės aš nebijau ir, netgi priešingai, labai noriu ir manau, kad galiu ją prisiimti.

2. Licėjuje yra pakankamai daug tobulintinų dalykų, todėl stengsiuos bent keletą jų pataisyti, patobulinti. Vienas iš mano prioritetų – mokinių bei administracijos ir mokytojų bendravimo, santykių gerinimas, bendrų problemų sprendimas. Šią problemą padėtų įveikti atviresnis bendravimas, abiem pusėm tinkamų kompromisų ieškojimas, aiškus problemų iškėlimas, pageidavimų pateikimas, argumentavimas.

3. Tikriausiai kategoriškumas.

4. Ryžtingas, punktualus, valdingas, siekiantis tikslo, drąsus, kalbus, linksmas, draugiškas, pervažiuotas.

5. Pradedant nuo pliusų, man patiko užsibrėžtų tikslų vykdymas, tikslus darbų paskirstymas, jų priežiūra ir įgyvendinimas. Taip pat naujų būdų tikslui siekti ieškojimas. Be abejo, liko nepadarytų darbų, tačiau kitų minusų yra nedaug. Gytis buvo išties geras prezidentas ir per savo kadenciją daug nuveikė.

6. Ne, tačiau mano neoficialiu šūkiu galėtų būti frazė „Pasitikiu savimi ir tikiu Jumis".

Rugilė Matulevičiūtė, II d:

1. Kuo daugiau veiklos turi, tuo daugiau laisvo laiko lieka, nes užimtumas yra vienintelis būdas išmokti planuoti laiką. Štai kodėl prezidentės pareigos man reiškia idėjų ir energijos kiekį, kuriuo trokštu pasidalinti su licėjumi.

2. Manau, jog visi didžiausi pasikeitimai pirmiausia turi įvykti žmonių viduje, tad labiausiai noriu, jog kistų moksleivių santykis su jiems atstovaujančia savivalda. Artimesnį savivaldos ir licėjininkų santykį padėtų kurti ne vien informacijos apie nuveiktus darbus sklaida (susirinkimų protokolai, ataskaitos ir pan.), bet ir moksleivių įtraukimas į jos veiklą, žinių apie savivaldą, kaip instituciją, ir jos funkcijas plėtra.

3. Nemoku žaisti stalo teniso.

4. Atkakli, principinga, reikli, užsispyrusiai išsikeltų tikslų besiekianti kairiarankė iššūkių ieškotoja.

5. Gytis atsakingai ir entuziastingai ėmėsi prezidento pareigų. Jis įvykdė svarbiausius savo kampanijos pažadus: priimtos statuto pataisos, mainų įgyvendinimas – formavo atvirą bendruomenei savivaldą (vieši susirinkimai, protokolų skelbimas, savivaldos elektroninio pašto kūrimas). Vis dėlto kartais trūkdavo susikalbėjimo su mokyklos administracija.

6. ATRASTI! PAŽINTI! IŠGIRSTI!

Marija Litvinaitė, TB1:

1. Veiklos niekada netrūksta. Kai tik norisi ką nors daryti, jos visados atsiranda. Prezidente noriu tapti ne dėl veiklos trūkumo, o iš noro padaryti kažką gero ir įsimintino mokyklai, kuri jau seniai tapo mano pirmaisiais namais.

2. Mano pagrindinis tikslas yra puoselėti licėjaus tradicijas, kurios yra tikrai išskirtinės ir labai gražios. Aš labai myliu licėjų ir branginu kiekvieną jame praleistą minutę, todėl norėčiau, kad visi šioje mokykloje jaustųsi taip pat. Be abejo, vienas iš svarbiausių darbų būtų žmonių skatinimas dalyvauti renginiuose, patiems kažką organizuoti, dalintis savo idėjomis ir niekados nebijoti pasakyti savo nuomonę, nes licėjuje žmonės vis dar gana pasyvūs ir abejingi savivaldai.

3. Silpna sveikata.

4. Labai draugiška, impulsyvi, kūrybinga, nebijanti iššūkių, drąsi, pareiginga, hyperaktyvi, valdinga, išraiškinga, gana drastiška.

5. Viskas buvo labai organizuota ir tikslu, priekaištų būtų sunku rasti. Tačiau pati kadencija niekuo labai nepasižymėjo, tarsi nepaliko pėdsako licėjaus istorijoje. Ji ėjo ir praėjo be didesnių užkliuvimų ar nesklandumų, tačiau neprivertė atsigręžti atgal ir pasakyti: va tai buvo gražu, niekados to nepamiršiu.

6. Po grindinio akmenimis – paplūdimys. (nuoroda į kiemelį)

Truputėlis istorijos...

Ar žinai, kad naujasis prezidentas bus jau septynioliktas licėjaus istorijoje? Savivaldos rinkimai – graži licėjaus tradicija, todėl trumpai pakalbinau mokytoją Algį Sindaravičių, kuris nuo seno padeda moksleiviams organizuojant rinkimus.

Ar galėtumėte trumpai papasakoti apie rinkimų licėjuje istoriją? Kieno tai buvo idėja?

Pirmieji savivaldos rinkimai surengti 1994 metais. Tuometinė direktoriaus pavaduotoja Birutė Bartaškaitė pasiūlė parašyti projektą Atviros Lietuvos fondui. Šis fondas padovanojo mums spausdinimo mašinėlę, su kuria išspausdinome rinkimų biuletenius. Pirmuose prezidento rinkimuose dalyvavo 5 kandidatai. Laimėjo Andrius Smaliukas, kuris nevykdė jokios agitacijos, tačiau įspūdingai pasirodė per debatus. Tuo metu licėjaus statuto dar nebuvo, tik rinkimų įstatymas, pagal kurį trys tuometiniai licėjaus kursai rinko savo tris atstovus – senatorius.

Gal galite paminėti svarbiausius mokinių savivaldos įvykdytus darbus?

Turbūt didžiausia raforma būtų galima pavadinti Miko Rimanto prezidentavimo laikais parengtą licėjaus statutą. Dar galima paminėti Justą Gavėną, kuris įteisino licėjaus savivaldą Vilniaus miesto savivaldybėje. Savivalda tada net gavo savo antspaudą, kuris dabar kažkur jau pradingo. Džiugina vienos idėjos, iš pradžių vadintos fantastine, įgyvendinimas – Ugnė Kleinauskaitė kiemelyje buvo įrengusi čiuožyklą, apie kurią svajojo ištisos licėjaus savivaldos kartos.

Ar liceistai aktyviai balsuoja?

Tikrai aktyviai – pernai liceistų aktyvumas buvo didesnis nei 70 proc. Taip pat vis daugiau liceistų balsuoja už JĮ (pernai maždaug 5 proc.), šitaip, ko gero, išreikšdami savo poziciją.

Gal galite palinkėti ką nors būsimiems savivaldos nariams?

Visų pirma linkiu visiems liceistams – būkite aktyvūs, kelkite idėjas, netgi tokias, kurios atrodo neįgyvendinamos. Tai yra JŪSŲ savivalda. O būsimiems savovaldos nariams linkiu nepasinerti į statuto taisymus vien dėl taisymo. Daug geriau būtų realūs darbai, tradiciniai ir nauji renginiai, idėjos. Jei ką – atkreipkite dėmesį, kad statute numatyta referendumo galimybė. Ir nepamirškite – jus išrinks tam, kad atstovautumėte LICĖJUI.

Visa rinkimų istorija – jau greitai pasirodysiančiame licėjaus dvidešimtmečiui skirtame leidinyje!

Gabrielė Krupovič

Nauji potyriai ENYA

Kartais gyvenimas pažeria saują naujų galimybių ir tada tik nuo mūsų pačių priklauso tai, kaip jomis pasinaudojame. Galim vangiai nusisukti nuo pasaulio suteiktų galimybių, tačiau taip pat sėkmingai galim visomis jomis pasinaudoti.

Šiemet aš, kita liceistė Rugilė Matulevičiūtė ir dar penki aktyvūs Lietuvos moksleiviai pasinaudojome vaikų ombudsmenės (vaiko teisių apsaugos kontrolierės) Editos Žiobienės pateiktu pasiūlymu. Nuo 2010 m. balandžio 13 dienos pradėjo veikti tarptautinis internetinis forumas ENYA (European Network of Young Advisers), kuriame dalyvauja moksleiviai iš 22 pasaulio valstybių. Šiame forume mes galime dalintis savo mintimis, idėjomis, pasiūlymais bei pastabomis keturiomis pagrindinėmis temomis: mokslas, smurtas, internetas ir privatumas, sveikata. Na, ir kitomis mūsų šalyje bei mokykloje aktualiomis temomis. Forumas, kuriame diskutavome anglų kalba, veikė iki liepos mėnesio, forumo dalyviai balsavo už tuos, kurie, jų nuomone, buvo verčiausi atstovauti savo šaliai ir galiausiai šių metų spalio pradžioje trims Lietuvos atstovams (Rugilei, man bei Mantui Mikšiui iš Šiaulių) buvo suteikta galimybė keliauti į Prancūziją, Strasbūrą, atstovauti Lietuvai bei išreikšti savo nuomonę mums rūpimais klausimais Europos Vaikų Ombudsmenų Tinklo metinėje konferencijoje.

Strasbūre viešėjome keturias dienas, per kurias turėjome paruošti savo grupėje nagrinėtų problemų sprendimų pristatymą. Darbas vyko keturiose mano jau minėtose teminėse grupėse, kurios buvo pasirinktos bei atstovaujamos pačių vaikų. Pagrindinėje konferencijos dalyje mes pristatėme savo iškeltų problemų sprendimus Europos ombudsmenams, vėliau su jais diskutavome kiekviena iš anksčiau minėtų temų. Atidavėme visą savo širdį ir išmonę ir dabar tikimės, kad mūsų pasiūlymai bus išgirsti ir panaudoti tobulinant vaikų gyvenimo sąlygas. Be viso to, mes turėjome galimybę pavaikščioti rudeniškomis Strasbūro gatvėmis ir nuolat tobulinti savo anglų, prancūzų ir kitų užsienio kalbų žinias. Už oficialiosios šio suvažiavimo pusės slypi ir kita, daug asmeniškesnė – tai yra sutikti žmonės, kurie iš visų jėgų vieningai kovoja dėl tų pačių tikslų. Susipažinti su dešimtimis nuoširdžių, supratingų, nepaprastai tolerantiškų ir kūrybingų žmonių bei stengtis suprasti juos, o taip pat ir save buvo labai didelis žingsnis vidinio tobulėjimo kryptimi.

Sprendimas išklausyti vaikų nuomones sprendžiant vaikų pasaulio problemas yra labai svarbus šiuolaikiniame pasaulyje. Tikiuosi, kad šis naujas potyris bus naudingas ne tik mums, dalyviams, bet ir visiems Lietuvos vaikams bei paaugliams, jei mūsų iškeltos problemos bei jų sprendimo būdai bus išgirsti ir panaudoti.

Iniciatyvūs paaugliai vis dar draugiškai laukiami ir skatinami tapti projekto dalyviais. Svarbiausia – noras keisti pasaulį ir keistis patiems, augti ir atrasti save ir kitus. Susidomėjusieji turėtų kreiptis į Gabrielę Krupovič (II d).

„Mes visi privalome suvokti, kad patarimai bei pasiūlymai, skambantys iš vaikų lūpų yra naudingi ir reikalingi. Vaikų pozicijos išklausymas gali daryti įtaką bei keisti susidariusias problematines situacijas. Visiems Lietuvos moksleiviams bei liceistams linkiu domėtis savo teisėmis, nepamiršti savo pareigų, jas įsivardinti ir jų laikytis. Ir niekada nepamiršti, kad yra vaikai.“ – teigia Lietuvos ombudsmenė.

Radvilė Daukšytė

Nuotaikinga vasara Belefielde

Vasara – laikas atostogauti, keliauti, susipažinti su daugybe žmonių, surasti naujų draugų... Taip pat – tai puikus metas pastovyklauti. Išgirdusi, kad trys trečiokai – Saulė Marija, Agnė ir Mykolas – šią vasarą buvo stovykloje Vokietijoje, nusprendžiau pakamantinėti juos, kaip jiems ten sekėsi, ir užfiksuoti dar neatvėsusius įspūdžius. Dalį jų su nuotraukomis taip pat galima rasti ir licėjaus internetiniame puslapyje.

Su kokiomis naujomis, kitų tautų bei kultūrų tradicijomis susipažinote? Kokių pastebėjote joms būdingų bruožų?

Saulė: Kadangi visi mes turėjome kambario kaimynus iš kitų šalių, tai daugiausiai (bent aš, nes mano kaimynės buvo labai šnekios) susipažinome su tų tautų tradicijomis, bruožais. Aš gyvenau su merginomis iš Mongolijos ir Tuniso, taigi sužinojau, kad mongolai turi daug mūsų kultūrai net, sakyčiau, nepriimtinų nacionalinių patiekalų, pavyzdžiui, jie mielai valgo avies akis. Įdomu buvo ir tai, kad užmiestyje kai kurie žmonės vis dar gyvena jurtose, kad labai populiaru gimusį berniuką pavadinti Čingiu (nuo Čingischano). Sužinojau įdomių dalykų ir apie Tunisą: kaip paruošti kuskusą, tradicinių drabužių apsivilkimo būdus. Įdomiausių dalykų tunisietė papasakojo apie pačios islamo religijos ypatumus – nors ir teoriškai žinomi, tokie dalykai, kaip būtina malda, draudimas vienai merginai išeiti į miestą ar susikibti su savo vaikinu rankomis, palieka įspūdį.

O dėl šaliai būdingų bruožų – dar niekur nemačiau linksmesnių, labiau atsipalaidavusių žmonių kaip prancūzai ir brazilai! Iš tiesų šių šalių atstovai pasirodė labai šilti, draugiški, aktyvūs.

Agnė: Susipažinau su keturiolikos skirtingų šalių kultūromis. Žinoma, didžiausias žinių bagažas apie Vokietiją. Vokiečiams būdingi bruožai? Na, primiausia tai stereotipiniai – tvarka, taisyklės, jų laikymasis. Tačiau tie patys rimtuoliai moka ir pasilinksminti, atsipalaiduoti. Taip pat turiu pastebėti, jog vokiečiai yra labai šilti, mandagūs ir paslaugūs žmonės, visada mielai parodantys praeiviui kelią ar atsakantys į šiaip užduotą klausimą. Važiuojant traukiniu dažnas užkalbina, klausia, kur važiuoji, iš kur esi.

Na, o bendraudama su atvykusiais iš kitų šalių labai pakeičiau savo supratimą apie kai kurias iš jų, pavyzdžiui, Indiją ar Etiopiją. Kiekviena šalis turi jai skirtingų bruožų – brazilai linksmesni, afganai gerokai atsilikę nuo mūsų pasaulio suvokimo, tunisiečiai labai mažai bendrauja, o mongolai labai ištikimi vieni kitiems ir lauks savo draugo, net jeigu tai sukeltų didelių problemų jiems patiems. Tai būtų savybės, labiausiai įsiminusios šią vasarą.

Mykolas: Visa stovykla buvo įvairių tautų, kultūrų katilas. Turėjau progą susipažinti su indais, brazilais, mongolais, etiopais ir daugybe kitų. Visi jie skirtingi, su savais įpročiais. Pavyzdžiui, dalis egiptiečių bei tunisiečių merginų nešiojo galvos dangalus, kad paslėptų plaukus. Iš pradžių buvo keista, bet ilgainiui pripratau . Etiopės merginos pasižymėjo ypatingu ritmo pojūčiu, kuris, kaip sakė, ugdomas mokykloje. Jos netgi buvo surengusios keletą ritmo, vadinamojo „Body Percussion“ pamokėlių. Tai buvo tikrai įdomu – dar ir dabar kartoju sau tą ritmą, kad nepamirščiau. Brazilai išsiskyrė iš kitų savo ypatingu draugiškumu – jau pirmosiomis dienomis glėbesčiavomės su jais kaip su artimais draugais.

Kokie skirtumai tarp mūsų ir kitų kultūrų atsiskleidė bendraujant su tam tikrų skirtingų šalių atstovais?

Saulė: Iš tiesų, pirmosiomis dienomis mačiau labai daug skirtumų, būtent tarp žemynų. Laikui bėgant jų matėsi mažiau, tuo metu galvojau, kad labiausiai skiriasi musulmonai, kai kurie mums neįprastai atrodantys, skarotos merginos, o į stovyklos pabaigą man ėmė rodytis, kad nesvarbu, kur gyvena, jaunuoliai yra jaunuoliai, ir mes visi tikrai nesame tokie skirtingi, kaip atrodo dėl įvairių paviršinių dalykų. Be abejo, tokių, paviršutiniškų skirtumų, yra daug – drabužiai, maistas, kalba, įpročiai. Tačiau jie, pradžioje atrodę svarbūs ar net trik-

dantys, paskui pasidaro tiesiog įdomūs ir „paryškina“ gyvenimą, suteikia naujų įspūdžių.

Agnė: Na, mes visgi esame uždaresni nei dauguma pietiečių tautų. Tas jautėsi pačioje pradžioje, kai buvo labai keista matyt brazilus nuolat besiglėbesčiuojant vienus su kitais. Vėliau pripranti ir tai tampa kasdienybe. Palyginti su Afganistanu, mes esame tiesiog labai išsivysčiusi šalis. Jeigu prieš išvažiuodama ir paburnodavau, kaip bloga gyventi Lietuvoje, tai dabar jau puikiai žinau, kad yra šalių, kur gyvenimas šimtą, o gal ir daugiau kartų blogesnis nei čia, todėl džiaugiuosi, jog esu lietuvaitė, gyvenu saugioje ir ramioje šalyje. Įdomu, kad nuo ukrainiečių ar kroatų mes beveik nesiskiriame, – gyvenau viename kambaryje su mergina iš Kroatijos, tai net neįdomu buvo, nes viskas taip pat – ir švietimo sistema, ir gyvenimo būdas, ir istorija panaši... Gal tik ukrainiečiai truputį mažiau išprusę, tačiau sunku spręsti apie visą šalį iš kelių žmonių. Su suomiais, brazilais ar prancūzais galima labai greitai rasti bendrą kalbą, tačiau jaučiasi, jog truputį skiriasi jų temperamentas.

Ar buvo kokių linksmų nutikimų? Papasakokite

Saulė: Linksmiausias mano nuotykis turbūt buvo žaisti afganų – tunisiečių futbolo komandoje. Buvau vienintelė mergina, o taisyklės buvo tokios, kad merginai neįspyrus įvarčio jokie vaikinų įvarčiai nesiskaito. Buvo baisoka, nes nuo manęs daug kas priklausė, ir nors komandos vaikinai mane nuolat drąsino, įvarčio, deja, neįspyriau. Tada nervinausi, bet dabar šį nutikimą prisiminti smagu, ir džiaugiuosi, kad ten dalyvavau.

Agnė: Taip, buvo keletas juokingų nutikimų. Kartą, kai miesto centre laukiau draugės, paskambino iš Lietuvos tėvai. Aš, žinoma, atsiliepiau ir pradėjau gana garsiai balsu šnekėt. Ir kaip tik pasakoju, kaip smagu, kai tavęs niekas aplinkui nesupranta, gali šnekėt ką panorėjus... Ir būtent tada prie manęs prieina vyrukai ir sako lietuviškai – „o mes tai viską suprantam“. Ir išgirsti lietuvių kalbą visai atsitiktinai buvo TAIP gera – tik tada supratau, kaip pavargsti nuolatos mąstyt, kaip čia ką pasakyt vokiškai... Pagyvenusi ilgesnį laiką svetimoj šaly supranti, jog, kad ir kaip gerai mokėtum svečią kalbą, vis tiek jos nejauti kaip savos, niekada nesugebėsi visko išreikšti taip kaip lietuviškai... Taip pat linksmas nutikimas buvo kelionė į oro uostą stovyklos pabaigoje – teko važiuoti traukiniu, prigrūstu žmonių, keliaujančių į Meilės Paradą. Įdomu buvo pajusti tą atsipalaidavusią nuo taisyklių Vokietiją – žmonės traukiny dainavo, skandavo, vien apranga ko verta... Tiesa, kai tu tempi neįtikėtinai sunkų lagaminą ir dar tris didelius kelioninius krepšius, toks važiavimas gal ir nėra linksmas, tačiau prisiminus tai visada imu šypsotis. O dar tas jausmas atsisėdus ramiame lėktuve, kur niekas nestumdo ir nešaukia į ausį...

Vis dėlto važiavote ten mokytis. Be to, kad mokėtės laisvai „šprechinti“ vokiškai. Ar buvo kitų užsiėmimų pamokų metu, be kalbos tobulinimo?

Saulė: Taip, iš tiesų, kadangi tai buvo kalbos stovykla, mokėmės ne taip ir mažai. Kasdien būdavo dvi vokiečių kalbos pamokos po pusantros valandos. Skamba galbūt ir kraupokai, tačiau jos pralėkdavo kaip vėjas, darydavome įdomias ir mokyklai nebūdingas užduotis. Labiausiai įsiminė pamoka, kai degustavome šokoladą ir rašėme savo įspūdžius. Dar dabar prieš akis stovi visų nustebimas, kai mokytoja pranešė užduotį! Taigi, kiekviena pamoka buvo originali, linksma ir įdomi. Du kartus per savaitę būdavo projektų pamokos. Projektus, susijusius su ekologija, gamta, kiekvienas galėjo pasirinkti, pvz., aš buvau „Recycling“, t.y., „Perdirbimo“ projekte, ir per šias pamokas mes darydavome plakatus, skatinančius rūšiuoti šiukšles, įvairiais klausimais kalbindavome žmones gatvėje. Tai buvo itin smagi užduotis, nes vokiečiai mielai atsakydavo, atrodė draugiškai nusiteikę ir pasiryžę rūšiuoti atliekas!

Papasakokite apie žmones, dirbančius tenai. Ar jiems patinka tai, kuo jie užsiima? Kokių amžių, tautybių, profesijų žmonių sutikote?

Saulė: Ten dirbę žmonės man paliko puikų įspūdį, ypač dėl to, kad aš visiškai nejutau hierarchijos. Visi darbuotojai bendravo su dalyviais kaip su draugais, niekada neatsisakydavo padėti ar šiaip pakalbėti. Iš iš viso buvo trys grupės darbuotojų. Visų pirma, kursų vadovai, vadinamieji Kursleiter, jų buvo tik du, ir jie rūpinosi svarbiausiais, tačiau mažai matomais dalykais, pvz., apgyvendinimu. Nors su jais bendravau mažiausiai, jie pasirodė labai malonūs ir rūpestingi. Mūsų mokytojų grupė buvo šauni, dėl to ir pamokos buvo įdomios. Smagiausia grupė buvo vadinamieji Betreuer‘iai. Jie organizuodavo visą veiklą po pamokų, laisvalaikiu buvo

galybė pramogų, pvz., muziejų lankymas, ekskursijos į kitus miestus, sporto žaidimai, įvairūs kūrybiniai užsiėmimai. Šie žmonės buvo visai kaip draugai, kurie patys įsitraukdavo į žaidimus, su jais visada būdavo smagu pasišnekėti, jie buvo be galo aktyvūs, draugiški, įdomūs, visi skirtingų profesijų, pvz., fizinio lavinimo mokytojas, taip pat buvo nemažai dar studijuojančių.
Dėl amžiaus – visi darbuotojai buvo gana jauni, iki keturiasdešimties, dauguma vokiečiai, tačiau buvo ir baltarusė, slovakė, serbas.

Agnė: Visi mus mokę mokytojai buvo specialiai apmokyti dirbti su vaikais, kuriems vokiečių yra antroji kalba. Tokių mokytojų ypatybė yra ta, jog jie visada kalba lėčiau, paprastesniais žodžiais.
Minėjote tautų vakarą. Ką jam paruošė Lietuva? Ar kitiems patiko tai, ką jūs parodėte? Kaip pasirodė kitos šalys? Ar buvo labiausiai įsiminusių pasirodymų?

Mykolas: Tautų vakaras buvo labai linksmas. Dalis žmonių atsivežė į stovyklą savo tautinius drabužius, kuriuos pristatė prieš visą auditoriją. Vienas iš man įsimintiniausių pasirodymų buvo indžių parengtas šokis. Šiaip dauguma šalių dainavo arba rodė skaidres apie savo šalį ir kartu pasakojo. Na, o mes taip pat dainavome lietuvių liaudies sutartinę „Oi tu strazde strazdeli“ ir kitą dainą „ Per Vilniaus miestų“. Po pasirodymo sulaukėme griausmingų ovacijų... Tad bent jau aš likau labai patenkintas.

Saulė: Tautų vakaras buvo puikus renginys, nes visi paruošė pasirodymus, paryškindami tai, kas būdinga jų tautai. Mes paruošėme dvi liaudies dainas, iš jų vieną sutartinę, ir papasakojome apie jas. Po Tautų vakaro girdėjau labai daug gerų atsiliepimų, žmones sužavėjo dainų skambesys ir originalumas. Kitų šalių pasirodymai buvo labai įdomūs, teko matyti ir Afganistano, Mongolijos tautinius kostiumus, ir tradicinį Kroatijos žaidimą, Indijos tradicinį šokį... Man labiausiai įsiminė kroatų paruoštas žaidimas, turbūt dėl humoro gaidelės, nes jame žirgus vaidino vaikinai, o raitelius lengviausios merginos. Be abejo, labai įsimintini buvo ir egzotiškų šalių pasirodymai: Malavio, Etiopijos...

Ar daug kartų teko mokyti draugus geografijos? Ar buvo žmonių, žinančių, kas ta Lietuva? Galbūt buvo tokių, kurie labai domėjosi mūsų šalimi ir kultūra?

Agnė: Na, žmonės iš Afrikos tai tikrai nežinojo, kur yra lietuva. Būdavo maždaug taip: „Woher kommst du?“ „Litauen“ „Woher?“ „Litauen“, tada palinksi galva ir nutyla... Nežinau, kaip dėl kitų, bet galiu užtikrinti, kad kroatai, ukrainiečiai ir suomė tikrai žinojo. Taigi dar nesame tokie beviltiški. O jeigu rimtai, tai iš tikrųjų manau, jog jeigu žmogus nežino, kur yra Lietuva, tai čia jau jo problemos. Visgi nesame tokia jau maža šalis! Galime dabar tik pasidžiaugti, kad po šios vasaros dar penkiasdešimt žmonių pasaulyje žino, kur yra Lietuva.

Mykolas: Dauguma žmonių žinojo apie Lietuvą, tačiau dažnai kildavo nesusipratimų dėl to, kad mūsų šalies pavadinimą žinojo kitu vardu, kaip antai, ne Litauen, bet Lituania ir pan. Tad reikėjo į pagalbą telktis ir žemėlapį. Žinoma, kad buvo ir tokių kurie Lietuvos nežinojo, bet nebijokit, reikalai pakrypo į gerąją pusę po kokios savaitės. Atsimenu, kad vienam brazilui, Gustavo, labai patiko žodis šaltibarščiai ir šio žodžio jį mokiau gana ilgą laiką, nes iš pat pradžių jam gaudavosi tik neaiškus šnypštimas. Gal po dešimties dienų bene pusė stovyklos jau žinojo šaltibarščių reikšmę ir gana padoriai galėjo jį ištarti

Kas paliko didžiausią įspūdį?

Saulė: Labai sunku ką nors konkrečiai išrinkti. Visa stovykla paliko didžiulį įspūdį: puikūs, įdomūs dalyviai, pamokos, darbuotojai, tai, kad patys vokiečiai yra dėmesingi, paslaugūs žmonės, nes anksčiau, galvojau, kad jie labiau skubantys, užsiėmę. Tačiau turbūt didžiausią įspūdį paliko pats gyvenimas su jaunuoliais iš viso pasaulio, kultūrų pažinimas, panašumai ir skirtumai...

Agnė: Viskas paliko neišsemiamą įspūdį – Vokietija, vokiečiai, Bielefeldas, mokytojai, draugai, nepažįstami praeiviai, užsiėmimai, popamokinė veikla, kelionės į kitus miestus, nuotykiai, netgi maistas ar neįprastas karštis. Taigi apibendrindama kartoju – viskas.

Mykolas: Visa stovykla buvo tikrai neeilinė, pradedant nuo puikaus organizavimo ir draugiško personalo, baigiant daugybe draugų iš įvairių pasaulio kampelių. negalėčiau išskirti pačio įspūdingiausio įvykio, tik, kad šitiek įvairių tautų susirinko susitikti su kitomis tame mažame pasaulio taškelyje, Bielefelde.

Ačiū Jums ir sėkmės!!!

Monika Neverauskaitė

Pasiteisinęs planas B

Baigusi licėjų turėjau keletą planų, kaip kurti savo ateiti. Planas A buvo įstoti kur nors Lietuvoje ir laimingai mokytis. Bet argi „kur nors" įstojus toji laimė tikrai ateina? Reikia žinoti, ko nori, kad studijos butų įdomios. Kadangi aš to nežinojau, griebiausi plano B – išvykau į Norvegiją. Gal ir keistai skamba toks atsarginis variantas, bet man tiesiog pasitaikė galimybė metus praleisti Skandinavijoje. O kas ten? Mokykla. Mokykla, kokių Lietuvoje ir apskritai didžiojoje Europos dalyje nėra – Folkehøgskule.

Pirmoji tokia mokykla buvo įkurta Danijoje 1844 metais. Jos pradininku laikomas danų rašytojas, poetas, filosofas ir pastorius Nikolajus Frederikas Severinas Grundtvigas. Jo tikslas buvo padėti valstiečiams bei žemesnio socialinio sluoksnio žmonėms gauti aukštesnį išsilavinimo lygį analizuojant save. Aukštoji žmonių mokykla (taip skambėtų mokyklos pavadinimo vertimas pažodžiui) buvo savotiškas maištas prieš tuos, kurie manė kad mokslas – vien knygos. Tokios žmonių mokyklos buvo skirtos tiems, kurie norėjo mokytis gyvenimui. Laikui bėgant jos kiek keitėsi, bet pagrindinės idėjos išliko tos pačios: etika, moralė ir demokratija. Studijos šioje mokykloje gali trukti nuo dviejų iki šešių mėnesių, kai kada metus. Mokykla siūlo mokytis ne tradicinius ir ne akademinius dalykus. Pasirinkimas yra labai platus: nuo žurnalistikos iki kovos menų, nuo animacijos iki jodinėjimo. Nors tai "aukštoji mokykla", ji yra nepriklausoma nuo valstybės švietimo sistemos. Dauguma studijų vyksta vietine kalba, tačiau tiek mokytojai, tiek studentai noriai padeda užsieniečiams, kalba angliškai. O galiausiai tos pagalbos nebereikia, nes nauja kalba išmokstama. Mokykla nerengia jokiu egzaminų ar atsiskaitymų, nesuteikia jokio mokslinio laipsnio. Baigę ją, mokiniai gauna diplomą su baigimo patvirtinimu. Užmiršę visus egzaminus, jaunuoliai stengiasi patys save motyvuoti bei užsiimti veikla, kuri juos domina. Gyvenimas vyksta vienoje erdvėje, todėl formuojasi ryšys bei santykiai su mokytojais ir taip susikuria bendruomenė. Norvegai, praleidę metus tokioje mokykloje, ją apibudina kaip mokyklą "for fun", nes joje nerimtai vyksta rimti dalykai. Deja, reikia gerokai pakratyti piniginę norint mokytis Folkehøgskole'eje. Tačiau yra įvairiausių stipendijų programų, kurios iš nerealias situacijas paverčia realiomis.

Aš mokiausi Mangeryje – mažame ir jaukiame miestelyje, maždaug 40 km į šiaurę nutolusiame nuo antro pagal didumą Norvegijos miesto Bergeno. Mangerio mokykloje buvo keturi dėstomieji dalykai: varinių pučiamųjų orkestras, rock'o grupė, muzikos produkcija bei norvegų liaudies šokis. Būtent pastarojo aš ir mokiausi, kartu su dar septyniomis merginos: keturiomis norvegėmis, viena dane ir trimis lietuvėmis. O pagrindinė mokytoja buvo grynakraujė švedė. Studijomis aš nenusivyliau dėl daugybės priežasčių. Visų pirma, šokis bendrąja šio žodžio reikšme yra geras reikalas ir tam jokių argumentų nereikia. Kai pasitaiko galimybė jo mokytis visus metus, iškyla vienintelis klausimas: "Kodėl gi ne? " Antra, norvegų liaudies šokiai yra žavūs, subtilūs ir su tradicijomis. Čia labai svarbu, iš kokio regiono esi kilęs, nes nuo to priklauso ir muzika, ir pagrindinis šokio žingsnelis,

ir rankų laikysena. Improvizacija taip pat labai svarbi. Reikia labai atidžiai klausyti partnerio, kad sugebetum jį sekti bei prisitaikyti. Trečia, turėjau itin gerą progą mokytis iš vienų geriausių norvegų liaudies šokio žinovų. Pamenat 2009 metų Eurovizijos dainų konkurso nugaletoją? Tiksliau ne jį, bet pasirodymą? Taip taip, tai, ką tie vyrukai darė scenoje, yra ne kas kita kaip norvegų vyrų liaudies šokis. Jie priklauso šokio trupei FRIKAR, kuri kuria kažką naujo: jungia norvegų liaudies bei modernųjį šokius. Trupė buvo įkurta 2006 metais ir jau spėjo apkeliauti daugelį pasaulio šalių bei įkurti savo akademiją. Mums, Mangerio studentėms, pasisekė, nes teko galimybė mokytis šokio meno iš pastarosios trupės narių. Prie viso šito gėrio dar galiu paminėti dalyvavimą įvairiuose folkloro festivaliuose, galybę gyvos muzikos, važinejimą po mokyklas bei vaikų mokymą šokti, vadinamuosius "sveikatos šokius", kurių metu buvo stengiamasi linksmai praleisti laika su proto ar kūno negalią turinčiais žmonėmis ir taip juos labiau įtraukti į bendruomenę. Visa tai buvo mūsų, šokėjų, veikla. Be jos vykdavo ir kitokių užsiėmimų, kurie suburdavo visus mokyklos gyventojus.

Iš viso buvo apie 60 studentų. Nors pagrindinis veiksmas vykdavo atskirai kiekviename kurse, mes vis dėlto tapome viena didele šeima. Kitaip būti paprasčiausiai negalėjo, nes gyvenimas virė vienoje erdvėje: viename pastate gyvenome, kitame valgėme, trečiame rengėme koncertus bei pasirodymus. Ir taip ištisus metus. Visi žmonės buvo įdomiai skirtingi arba skirtingai įdomūs. Tačiau vienas dalykas greičiausiai vienijo visus – muzika. Kartais pasijusdavau lyg muzikos mokykloje, kur tūbos garsai, gitaros stygos ar būgnų trenksmas skambėdavo nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro. Net savaitgaliais negalėdavai padoriai išsimiegoti, nes kažką vis kankindavo noras groti. "Tebūnie, tegul groja, tegul tik kankina ir tegul tik kankinasi", galvojau. Turėjome bendrą mokyklos chorą. O vienas geriausių renginių buvo vadinamieji namų koncertai. Jie vykdavo vieną kartą per savaitę, jų metu scenoje galėjo pasirodyti visi. Visai nereikėjo būti genijumi, rodančiu šedevrus publikai. Užteko būti savimi ir išdrįsti savo idėja pasidalinti su kitais. Mokytojai visada šiltai palaikė ir skatino eiti, kurti bei rodyti. Scena tapo savotišku draugu. Be muzikinės veiklos dar galėjome mėgautis fotografija, šaudymu iš lanko, jodinėjimu… Gan visapusiškas tobulėjimas, jei pats žmogus nori tobulėti. Niekas nevertė nieko daryti. Mes tiesiog gyvenome sau su kitais, mokėmės sau, kur realiai viskas, ką galėjai gauti, priklausė tik nuo asmenybės. Mokytojai galėjo tik pasiūlyti, bet pats mokinys turėjo priimti arba atsisakyti. Tiesą sakant, net sąvokos mokytojai bei mokiniai buvo dingusios, nes jie tapo draugais.

Kaip aš jaučiausi, atsidūrusi kažkur už Baltijos jūros? Jaučiausi toli. Ir tas tolis buvo gerokai kitoks nei gimtieji namai. Pirmas dalykas, kuris privertė mane išsproginti akis, buvo kalnai. Pamenu tuos pirmuosius 40 kilomentrų nuo Bergeno iki Mangerio. Visa kelią tik ir buvau prilipusi prie autobuso stiklo, nes vaizdai buvo pasakiški: kalnas čia, kalnas ten, o ant tų kalnų dar ir baltų avelių su varpeliais po kaklu galėjai pamatyti. Pasaka. Deja, ir pasakose ne viskas gražu. Norvegijoje negražus buvo… dangus. Girdėjau, kad vakarinėje šalies dalyje dažnas lietus, bet, kad šitaip! Pirmas savaites lijo. Lijo, LIJO. Iš pradžių dar imdavau skėtį bei gaubdavausi striuke. Veliau supratau, kad tai tiesiog beprasmiška – atsibosdavo tas pats ritualas, todėl paprasčiausiai greitu žingsniu bėginėdavau iš vieno pastato į kitą. Bet norvegai pripratę prie tokio oro. Jie gerokai įsigudrinę šioje srityje – turi specialius drabužius lietingoms dienoms, todel lietaus nebijo. Beje, norvegai ir prie kalnų pripratę. Lipa savaitgaliais, popietemis arba šiaip kiekvieną dieną vietoje rytines mankštos. Tiksliau, jie nelipa, jie tiesiog bėga lyg kalnų ožkos. Tik strykt nuo vienos uolos, strykt ant kitos uolos ir jau kalno viršūnėje. O viršūnė aukštai: keturi, penki, šeši arba septyni šimtai metrų. Žavu.

Taigi atsidūriau ten, kur viskas kitaip negu čia. Bet buvau ne viena. Su manimi Norvegijos keistenybes stebėjo dar dvi lietuvės. Visos is skirtingų miestų: Vilniaus, Klaipėdos bei Panevėžio. Nepažinojome viena kitos, bet susipažinome ir ėmėmės lietuviškos veiklos: dainavome lietuvių liaudies dainas ir sutartines. Man asmeniškai tai buvo nauja patirtis, kuria labai džiaugiuosi. Ypač žavėjausi sutartinėmis. Norvegai šiek tiek raukydavosi, kai jų klausydavo, nes vyraujančios sekundos jiems buvo kiek neįprasta. Taciau atsirado ir tokių, kurie prašė, kad pamokytumėme taip dainuoti. O tai tikrai vertas dėmesio reikalas! Be dainų atsivežėme ir lietuviškų muzikos instrumentų – skuducių! Ir ne bet kokių, o tų pačių, kurie kadaise 104 kabinete gulėjo. Norvegai buvo susidomėję šiuo instrumentu ir smalsiai klausėsi bei patys grojo. Taigi ir tolimoje Norvegijoje, kazkur tarp kalnų, skambėjo lietuviškas "Žilvitis". Tačiau tuo lietuvių nuotykiai nesibaigia. Vienai mūsų tautietei atėjo mintis išbandyti varinius pučiamuosius. Kone pusė mokyklos studentų priklausė orkestrui, todėl natūraliai iškilo klausimas, kodėl ir mes negalėtume jų kasdie-

nybės paragauti. Buvo nutarta paruošti kokį nors kūrinėlį koncertui. Kibome į darbą. Norėjome idėją išlaikyti paslaptyje, bet nepavyko. Kur tau pavyks, kai visa mokykla girdi, kaip kažkas pro šalį pučia. O pūsti tikrai buvo ką. Ne šiaip čia koks balionas, o varinis pučiamasis! Po kelių savaičių triūso išaušo pasirodymo akimirka. Net oficialų pavadinimą turėjome – FoDaGiFAPBrass (Folk Dance Girls From Abroad Playing Brass). Deja, daug kokybės koncerto metu negalėjai išgirsti, bet gera juoko dozė buvo garantuota. Publika tiesiog raitėsi iš juoko. Tuo tarpu mes galėjome įvertinti, ką reiškia groti tokiu instumentu.

Be muzikinių projektėlių pavyko įgyvendinti dar vieną sumanymą. Pamenu, vieną naktį sėdėjau mokinių svetainėje ir žiūrėjau į lubas. Žiurėjau ir pagalvojau, kad ant jų labai tiktų paukščiai. Mane visada žavėjo kabančios gervės 104 kabinete, todel pagalvojau, kodėl gi negalėčiau dalelės to žavesio nugabenti ten, į Norvegiją. Taigi ėmiausi veiklos. Darbo buvo nemažai, tačiau, prisijungus dar keturiems draugams, procesas ejo gan sklandžiai. Atrodo, jų buvo tūkstantis. Norėjome idėją įgyvendinti paslapčia, todel teko slėptis. Paskutinę naktį beveik nemiegojome, nes buvo belikęs galutinis viso slaptojo proceso etapas – sukabinti gerves. Nespėjom viso tūkstančio sukabinti, bet visgi planas pavyko – gervės skraidžiojo. Kitą rytą visi žado neteko, nes vaizdas tikrai buvo neįtikėtinas. Deja, to vaizdo kaltininkai buvo susekti. Bet buvo verta. Po kiek laiko paukščius teko nuimti dėl mokykloje vykusio remonto. Ir, kai jie dingo nuo lubų, pasidarė taip… tuščia. O prieš tai buvo taip… pilna. Buvo gražu, o dėl to grožio buvo kaltas licėjus, nes geros idėjos skrenda toli.

Prieš keliaudama į Norvegiją apie ją žinojau mažai. Dabar žinau daugiau. Bet ar norvegai žino apie mus? Kartą mūsų merginų kompanija su mokytoju lankėsi vienoje pradinių klasių mokykloje. Tikslas buvo pamokyti vaikus norvegų liaudies šokių. Tačiau prieš pradedant judėti, reikėjo susipažinti. Vaikai ir šokėjos pasakė savo vardus. Norėjme pristatyi šalis, iš kurių atvykome. Dialogas skambėjo taip:

–Ar žinot, kur yra Norvegija? – klausia mokytojas.
–Taip, – choru atsako vaikai.
–Ar žinot, kur yra Danija?
–Taip.
–Ar žinot, kur yra Lietuva?

–Neeee.

Taigi. Nežino. Todėl linkiu keliauti, pamatyti ir būti. Kad žmonės žinotų, jog yra tokia šalis Lietuva.

Giedrė Balsevičiūtė ir Guoda Bodrijūtė

Frankofoniška pasaka

Mėnuo Prancūzijoje. Lankymasis įvairiausių miestelių merijose, dailės, poetų, istoriniuose muziejuose, rūmuose, garsiausiose katedrose, bažnyčiose, įspūdinguose vienuolynuose, kalėjimuose, vynuogynuose, brangiausių vynų ir šampanų degustacijos bei tikras prancūziškas maistas – ar taip įsivaizduojate savo svajonių vasaros atostogas? Ugnė Kuprytė (TB2) turėjo išskirtinę progą tokią svajonę paversti realybe!

Sveika, Ugne. Papasakok mums, kas nutiko, jog visą liepos mėnesį praleidai Prancūzijoje? Taip jau atsitiko, jog TB egzaminų maratonas jau buvo įgrisęs iki gyvo kaulo, todėl mintyse jau sukosi idėjos apie atostogas užsienyje, kaip atgaivą sielai. Kaip tik tuo metu mokytoja Asta Kamendoriūtė pasiūlė dalyvauti prancūzų kalbos konkurse, kurio prizas – kelionė į mėnesį trunkančią stovyklą pačioje Prancūzijoje. Tiesą pasakius, tuo metu nenorėjau nieko girdėti apie jokius motyvacinius laiškus, tik svajojau, kaip kuo greičiau pabaigti savo TB'kiškus darbus, susitvarkyti CAS'o valandas, ir, visų svarbiausia, gerai išsimiegoti. Dabar, žinoma, esu labai dėkinga mokytojai Astai, kuri mane paskatino dalyvauti šiame konkurse!

Kokia vyko atranka į šią stovyklą? Ką turėjai daryti, kad į ją patektum?

Visas procesas gana paprastas – aš parašiau motyvacinį laišką, o mokytoja A. Kamendoriūtė ir mokyklos direktorius – rekomendacijas. Visa tai buvo sudėta į vieną voką ir išsiųsta, o jau balandžio viduryje sužinojau, jog patekau. Buvau tikrai labai laiminga!

Ar daug žinojai apie pačią stovyklą?

Tiesą pasakius, kai gegužę gavau pirmąjį laišką, kuriame buvo parašyta, jog reikia tautinių drabužių, tautinio maisto, šalies vėliavos bei sukurtos prezentacijos ir liaudiško šokio ar dainos, labai nustebau supratusi, jog neturiu jokios programos. Nors nusiunčiau keletą laiškų, klausdama išsamesnės informacijos, tegavau atsakymą – „Laukiam tavęs su nekantrumu, nepamiršk pasiimti į kelionę geros nuotaikos". Taip ir leidausi į nežinoma avantiūrą, težinodama, jog mėnesį būsiu Strasbūre kartu su Ugne Paberžyte (XVIII laida). Argi to neužtenka?

Kokia veikla užsiėmėte visą mėnesį?

Visas liepos mėnuo Prancūzijoje buvo labai įtemptas. Stovyklos, kurią prancūzai vadina << stage >> nustatyta tvarka, kasryt turėdavome keltis 6.30 ryto. Tačiau ko vertos pora valandų miego, kai jų atsisakydamas žygiuoji *Champs–Élysées* Triumfo arkos link, o eismas tuo metu yra uždaromas ir judriausia Paryžiaus gatvė spokso į tave? O kur dar pietūs vienoje iš „Lions" klubo nario pilių bei lankymasis įvairiausiuose rūmuose, muziejuose, vienuolynuose, vynuogynuose? Tiek bažnyčių, kiek aplankiau per vieną mėnesį, tikrąja ta žodžio prasme, tikiuosi nebematyti. Jog tiksliau suprastumėte apytikslį skaičių, galiu pasakyti – garantuoju, jog žmonės iš tolimų kraštų manys, kad Prancūzija yra viena didelė katedra. Ir visgi – per liepos mėnesį teko patirti daugiau nei, manau, dar patirsiu per visą savo ateinantį gyvenimą!

Kokias vietoves aplankėte? Kas paliko tau didžiausią įspūdį?

Stovyklos programa (kuri, pasirodo, egzistavo!) buvo sudėliota taip, jog mes nuo Paryžiaus iki Strasbūro keliavome autobusu penkias dienas. Kiek miestų aplankėme? Turbūt nesumeluočiau, jei pasakyčiau, jog paėmę Prancūzijos žemėlapį ir bedę pirštu bet kurioje vietoje tarp Paryžiaus iki Strasbūro, rasite mūsų aplankytus regionus ir miestus, kadangi kiekvieną regioną išmaišėme skersai išilgai.

Kokie buvo žmonės, susirinkę į stovyklą, kaip sekėsi su jais bendrauti?

45 žmonės, 24 tautybės, 11 religijų – tokia aplinka mus supo tris savaites, kadangi pati stovykla trunka tiek laiko ir siūlo galimybę dar savaitę apsistoti šeimoje. Kaip sekėsi bendrauti? Manau, jog Ugnė P. man pritartų, jog tai buvo vieta, kur gali susirasti draugų visam gyvenimui. Buvo labai keista, kai žmonės iš Meksikos, Brazilijos, Egipto, Granados, Mauricijaus salų, Andoros, Sirijos, Arabijos, Indijos bei kt. bendraudavo tik prancūziškai. Retkarčiais tikrai suabejodavau, ar tikrai anglų kalba būtent ta, kuria kalba visas pasaulis. Na, o dabar, kai jau esu Lietuvoje, mes, žinoma, jau daug mažiau bendraujame – juk kiekvienas grįžo į savo ankstesnį gyvenimą. Tačiau dar ir dabar kai kurie žmonės įdeda naujų nuotraukų į „Facebook'ą" ir tuomet būna neįtikėtinai gera padėti į šalį visus ramybės neduodančius darbus ir prisiminti tuos, iš kurių, turiu pripažinti, išmokau labai daug.

Vasaros pabaigoje su seserimi atostogavai ir pietų Prancūzijoje. Ar prancūzų charakteris šiaurėje ir pietuose iš tiesų stipriai skiriasi?

Meluočiau, jei sakyčiau, kad ne. Jei atvirai, Prancūzija buvo ir tebėra konservatyvi šalis, nors jauni žmonės jau ima šiek tiek keistis, pasaulietiškėti. Prisimenu, kaip dukra šeimos, kurioje aš gyvenau, pasakojo, jog vaikystėje jos močiutė liepdavo jai į pažastis įsidėti po knygą ir taip valgyti, nes laikyti plačiai rankas valgant yra labai nemandagu. Būtent dėl to šiaurės prancūzai man atrodė labai panašūs į britus – jie tikslūs, mandagūs, griežtai laikosi etiketo taisyklių. Pietų prancūzai – labiau itališki. Jie daugiau šypsosi, yra jausmingesni, kalbėdami labai gestikuliuoja, nėra punktualūs, tačiau vis tiek yra tokie pat mandagūs.

Ar patartum ir kitiems liceistams dalyvauti tokiame konkurse ?

Tikrai taip! Ir ne tik dėl to, jog tai pats puikiausias būdas pažinti tikrąją Prancūziją, bet ir todėl, jog tai – puiki proga patobulinti savo prancūzų kalbos žinias. Tie, kuriems jau teko daug bendrauti su užsieniečiais, matyt, mane supras, koks puikus jausmas apima, kai su prancūzų kalbiesi prancūziškai, ispanu – ispaniškai, italu – itališkai, rusu – rusiškai, o vokiečiu – vokiškai. Tokie potyriai yra visiška nirvana!

Augustina Gabrilavičiūtė

Pasaka apie karalius

Delnas ant delno

Renku žemuoges naktį

Kodėl su saule išeina vaikystė?

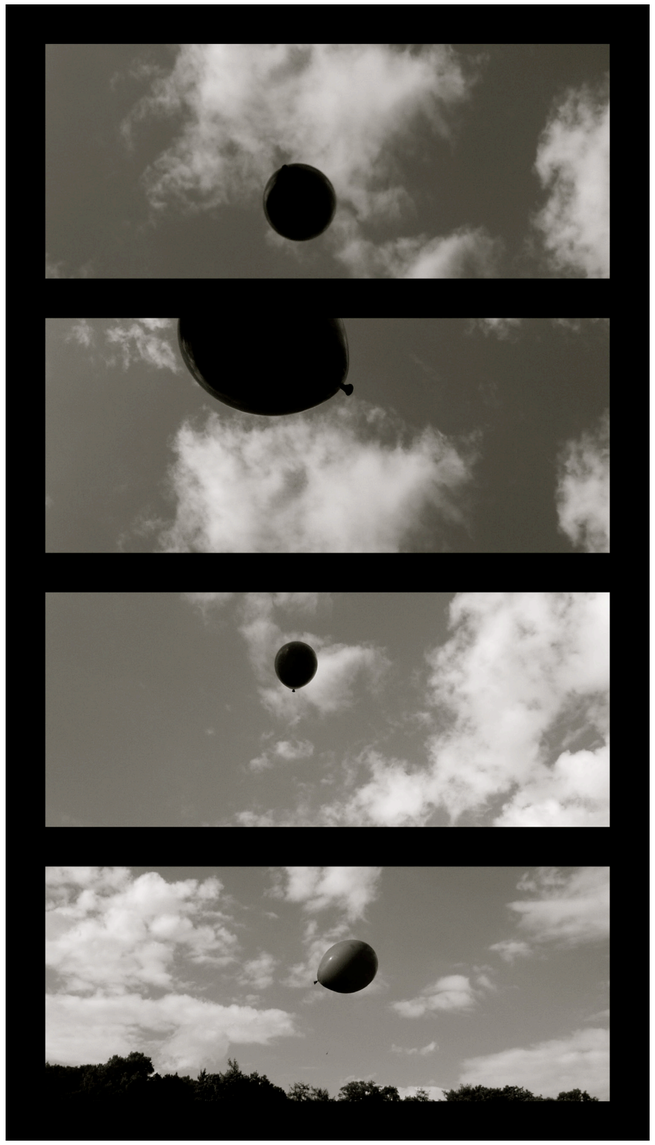

Kiekvienas karalius sėdi savo bokšte, mato iš kitų karalių atskrendančius balionus ir pats jiems nusiunčia kelis. Keista ta jų šalis. Laimė ten ateina su spalvotais balionais, kuriuos atneša vėjas. Galima nueiti į parduotuvę ir prisipirkti balionų, pripūsti jų visą kalną ir sėdėti aplink raibuliuojančias spalvas. Kai kurie karaliai taip ir darė. Tik laimės jie neturėjo. Jų balionai nesisukiojo ir nešoko. Jų niekas neatsiuntė. Jų neatnešė vėjas... Tad tokie karaliai nebuvo laimingi, tik žaidė spalvomis...

Kiti karaliai bandė balionėlius taupyti, nesiųsti jų daug, gautus pasilikti. Bet jiems irgi nepavykdavo... Nes laimė labai jau nepastovi – ją galima trumpam pačiupti kai balionėlis atskrenda, bet po to ji vėl pasprunka. Ne uogienė ir ne braškių džemas – neužkonservuosi.

Balioneliai kaip… verslas. Gali siųsti daug (tai juk irgi malonu) ir gauti jų daug iš kitų. Dažniausiai taip ir būna. Bet atokioje karalystėje gyvena karalius, kuris visus savo balionus išsiuntė, o nė vienas negrįžo atgal. Jis sėdi ir liūdnai dairosi į tolius, ar nė vienas balionėlis neatplaukia. Kartais koks užklysta, bet netrukus vėl iškeliauja... Ir karalius toliau liūdnas rymo...

Istorija apie geltoną viltį

Sėdžiu ant uolos krašto ir rankose sukioju geltoną mažą saulutę. Protas liepia pradėti skabyti jos lapelius, žaisti lyg su ramune, o galiausiai pabirusius žiedlapius numesti į po kojomis plytintį skardį, iš paskos jiems pasiuntus ir trumpą kotelį. Bet protas pralaimi. Toliau sėdžiu su liūdna šypsena ir sukioju mažytę gėlelę. Tokią trapią, tokią mielą. Norėčiau išdžiovinti ją tarp popieriaus lapų ir saugoti ant židinio atbrailos. Arba turėti jėgų pasielgti taip, kaip turėčiau – myli, nemyli, myli, nemyli – leidžias geltonos plunksnelės žemyn. Ne, negaliu apsispręsti. Todėl maskatuoju kojomis virš bedugnės ir mėtau šalia gulinčius akmenukus žemyn. Saulė rausta. Metas grįžti namo.

…

Tėtis nusijuokia ir švelniai paplekšnoja man per petį. Tylėdamas paima puodelį ir išeina į kitą kambarį. Jo pasaulyje aš laiminga. Jo pasaulyje nėra geltonos, tokios sodriai geltonos saulutės. Ji saugiai guli mano kišenėje. Niekam nevalia jos matyti. Tik tak tik tak. Sukiojasi kotelis tarp pirštų. Išmesti ar palikti? Tik tak. Tik tak.

…

Vėl sėdžiu ant uolos krašto. Savo mėgstamiausioje vietoje. Daugiausiai laiko ten ir praleidžiu. Visada viena. Ne visada vieniša. Šiandien mane maitina geltonas… kažkas. Tau tikriausiai suminkytas gumulas delne. Man – vasaros simbolis. Vilties ženklas. Mintyse kvepiantis medumi ir vystančia žole. Daungaus mėlis, susimaišęs su lietaus pilkuma. Negaliu jo išmesti. Ne dabar. Bent kol rasiu kitą. Tik ta kita reikš tą patį... Tik tak. Tik tak...

Ekspertai

O jūs man pasakykit, kas yra Didžioji Kosminė Dešra? ***Išalkęs***

Tai yra dešra, kurios niekada nenusipirksi licėjaus valgykloje už jokius kosminius pinigus, nes jos dydis bus smarkiai redukuotas ir svarstyklėmis kruopščiai atseikėtas iki rekomenduojamos paros normos 100g.

Kodėl Kiemelis FM žydras? ***S.R.***

Pagalvokite logiškai: jei skardinė gelsvų dažų kainuoja 17Lt, o tokio pat tūrio žydrų dažų skardinė kainuoja 30 Lt, tai kuriuos dažus rinksitės? Žinoma žydrus.

Aš dažnai kalbuosi su savimi, ar aš normalus? ***Fuxiukas***

Užtikriname: ne.

Ar ekspertai turi Facebook'ą? ***Norchxx***

Kadangi 100% Lietuvos gyventojų yra užsiregistravę socialiniame tinkle Facebook, tik dažnas nedrįsta atvirai to pripažinti, didelė tikimybė, kad ir ekspertai turi Facebook paskyrą.

Kur dingsta gandras, kai atneša vaikus? ***Opapa***

Priklauso nuo to, koks metų laikas: jei žiema ar ruduo, tai gandras pristatęs siuntą kuo skubiau lekia atgal į savo žiemojimo vietą Afrikos žemyno pietuose; jei vasara ar pavasaris, gandrai niekur nedingsta, skraido po tėviškę ir nešioja tuos vaikus vieną po kito. Būtent šiltuoju metų laiku Lietuvoje pastebimas didžiausias gyventojų prieaugis, o 1992 liepos mėnesį Pasvalio rajono savivaldybėje netgi užfiksuotas neregėto masto demografinis sprogimas.

Kas vyksta metalo sandėlyje? ***Metal***

Metalo sandėlyje, ką sako ir pati sąvoka, yra sandėliuojami metaliniai daiktai, kaip antai, gongas licėjaus 20–mečiui. Taip pat jokia paslaptis, kad šiose patalpose kartą per savaitę renkasi repetuoti žymusis licėjaus metalofonininkų ansamblis ir varinių pučiamųjų grupė.

Noriukaltinoriukaltinoriukaltinoriukalti... ***Kalikas***

1 žingsnis: nuvažiuok į Ermitažą ir nusipirk vinių bei plaktuką.
2 žingsnis: susirask tvirtą medinį pagrindą (geriausia brangų ąžuolinį stalviršį).
3 žingsnis: čiupk vinis ir kalk, kalk, kalk, kalk į paviršių, kiek tik leidžia priekinės galūnės.
*Statybininko pradžiamokslis pataria: jei gali rinktis gręžti ar kalti – gręžk, sutaupysi laiko ir išsaugosi bent tris pirštus.

Kodėl licėjus apvalus? ***Zedė***

Sėskis, du. Licėjus yra kampuotas, taisyklingojo tetraedro formos.

Man labai patinka anglų kalbos mokyta E. Karmonaitė. Ką daryti? ***Tbkas***

Ach... Mokytoja Eglė Karmonaitė... Ji verčia ne vieną jaunuolį atsidūsėti, ne vieną širdį greičiau plakti... Vyruti, nesnausk – nesi vienintelis gerbėjas, jų šimtai!!! Ekspertai su tavimi, būk ryžtingas: nedelsdamas išsilaikyk IELTS, iš anksto išmok keletą šauniausių pick–up–line'ų bei nupirk puokštę gėlių ir dėžutę saldainių „Paukščių pienas" dovanų.

Mokytojų perliukai

Rima Mackevičienė:

Mokinys skaito: „Visas gyvenimas susideda iš absurdo..."
Mokytoja: „Nors nusišauk..."

Alma Čekauskienė:

Žinau kad mano bajeriai yra tokie juokingi, kad net niekas nesijuokia.

Ernestas Šidlauskas:

Taip, mano hobis yra atsikelti šeštadienio rytą, pasiimti kalašnikovą ir eiti šaudyti čigonų. Na, paskui mes su visa šeima sėdame pietauti.

Algis Sindaravičius:

Priesaika turi psichoterapinę prasmę smegenų vingiams.
Mokiniui apie kursinį darbą: „Na nerašyk apie Lotynų Ameriką, man jau atsibodo skaityti..."
Bobutė pasakė, vienuolis užrašė – kaip pas mus spaudoj.

Mokytojas: „Gražus vyras Paulauskas ar nelabai?
Mokinė: „Na nelabai..."
Mokytojas: „Na, čia jau skonio reikalas..."

Saulius Jurkevičius:

Šią vasarą teko bendrauti su paprastais žmonėmis...
Sava mirtim mirti prie jakobinų – na čia jau nerealu...
Reformos fail'ino visiškai.
Smagus laikas būdavo, kada galėdavai su draugu nueiti pasižiūrėti, kaip kapoja galvas

Erikas Karikovas:

Pitagoras niekada neverkė ir nesijuokė, panašiai kaip ir aš.
Ne kiekvienam logaritmui pasiseka turėti logaritmą savyje

Mokiniai: „Mokytojau, nuvalėte pavyzdį!"
Mokytojas: „Čia jis yra" (šypsosi ir rodo į kempinę)

Ar jums nebūna, kad susapnuojat uždavinį, tada jį išprendžiat o po to vėl einat miegot?

Ar matot kas nors 3D?

Benas Budvytis:
Na, o tada tiesiog paimame ir mėtome žmones į vagonus.

Eglė Karmonaitė

Kad nebūtų jūsų rašiniuose: „I, she in the evening party"

Asta Kamendoriūtė:

(verčiant) Šie vaikai daug valgo, jie yra daugiaėdžiai.

KAPT

KAPT

Bum Žvaigždė

LIJO LIJO LIJO.

. IR PRILIJO.